

ДІЛО

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 18, II. пов.
Конт. пошт. шл. 26.726.
Адреса тел.: „Діло—Львів“.
Число телефону 565.
Гуженсін
редакція не зберігає.

ПЕРЕДПЛАТА
в Австро-Угорщині:
місячно . . . . . 5— К.
квартально . . . . . 15—
піврічно . . . . . 28—
річно . . . . . 50—
у Львові (без доставки):
місячно . . . . . 4— К.
квартально . . . . . 12—
піврічно . . . . . 22—
річно . . . . . 44—
в Німеччині:
піврічно . . . . . 28— М.
річно . . . . . 56—
За зміну адреси
взятить ся 10 с.

Ціна оголошень:
Рядки шестнадцять, розміром ліній
не менше ніж 10 с. в одній лінійці
1 К. в одній лінійці 1"50, в розрід-
ній часті ліній не менше ніж 2 К. Склади
включають друку і редакційні. Оголо-
шення на суботу і неділю по дві частини.
Висхідні оголошення за окремим
умовою.
Відм. прихитрених пошту
у Львові 16 с.
за кордоном 20 с.

Видас: Видвничча Спілка „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Панейко.

Скоропадський, Фортгач і тайний договір.

Львів 20. липня 1918

Ми одержали з Берліна з жерела найпевнішого отсю звістку.
Гетьман Скоропадський на бажання Фортгача зрікся
наставати на виконання тайного договору.
Правдивість сеї звістки стоїть вище всякого сумніву.

Франція і новий фронт на Сході.

Львів, 20. липня 1918.

Дорогою через нейтральну державу одержали ми таку допись в Парижа з дати 30. червня:

Перед півтора місяцем писав дневник „Journal de Debat“: З Харбіна доносять телеграфічно про укомплектування нового правительства на Сибірі, до якого належать такі люди як Хорват і великий промисловець Путілов. Се дуже, дуже добра відомість. З усіх тих псевдо-правительств, які повстали в давній російській імперії, се одиноке, що заслугоє на признання і повертає казні. Воно розпоряджає адекватно тільки десятима тисячами власних іноземних жовнірів, але супроти загальної анархії, яка панує в Росії, се вистарчає для наміреного діла реорганізації. Нічого иншого не могло-би стати більш аристократичною основою для інтервенції Японії і союзників, як заприячена і зорганізована Сибір. З огляду на се виробив Говен програму інтервенції, яка на його погляд була би одиноким способом, щоби покінчити горюжаску війну в Росії і звільнити німецькі впливи. Мілітарно се інтервенція мусіла-би бути ведена всіми союзниками, зокрема так, щоб Японія доставила головної часті боских сил, а інші союзники, особливо Америка, мали би свої військові відділи або мілітарні місії. В міру поступу інтервенції треба буде назвати вносини в місцеві адміністрації і утворити російську армію добровольців. Рішуче в тим ведена прагматична прагматична-битва для прийнятного прийняття освободителя. Про політичні справи вида-ли-би союзні держави програму, а якій заявлять російському народові, що вони йому повернуть владу і правний влад, та не признають нікого иншого авторитету тільки конституанту, все одне чи ту, яку звівали большевиками, чи вибрану заново. Однотим треба-би обучати російських мужиків про усміри західно європейських держав. Головною передумовою для успіху сеї акції було би іменоване одного шефа, який основило-би звичай і потреби Росії, и, пр. якогось живучого в Росії Француза.

Вглядаючи на успіх сеї програми з далекими політичними перспективами у Франції уперто проголошеного в останній часі збільшили ся значно. Не значить се неков-би вже зараз настуала експедиція. Успіхи сибірського визвольного руху, до якого пристають щораз то нові визначні люди Росії, покликати партії кадетів, „Ліги вірних союзників Росії“, соціалістів, заступників Кричевським і Керенським спричинили те, що у Франції сьогодні триумфують над по-

слідними противниками політика Пісона, який від початку був прихильником японської інтервенції.

„Нипаїте“, яка доси заслонюючись авторитетом Вільсона у своїх статях, писаних соціалістами в меншості, отянула кампанію інтервенціоністів як роботу, підкотовану інтересами французьких капіталістів, що мрили про збільшення своїх мастків — тепер є приступна аргументам дипломатії. Маркія Кашен, один з послідних оборонців большевиків, ще говорить що правда про ривки, на яке виставлена буде російська демократія з природу оружного відновлення конституційного ладу, про висіку ціну, якої буде жадати Японія за свою інтервенцію про недостачу засобів для такого великан-

ського підприємств. Але головний аргумент соціалістів, що большевицький режим опирається на масу російського народу та що зроби ковалити його булаби порушенням його права самоозначення, тратить в кождим днем на своїй переконуючій силі супроти щораз то нових вістей про непопулярність узурпаторів.

Провідники демократів, як Альберт Тома говорять едетро про ратунокую акцію, про мілітарну конечність утвердження новоого східного фронту, про безпеку для господарської будучности Росії, якою грозить дальший похід Німеччини, про можливість, що осередні держави знайдуть в російських вазальних державах новий резервуар людського матеріалу. Політики Німеччини час, щоби вона зрівноважила силу американських військ новими військами російських народів, це значило-би виставити на безпеку воєнні цілі Америки, або що найменше відсунути їх здійснене до далекого часу, не говорячи вже про матеріальні інтереси, які має Америка в Росії. Держави коаліції бажать висловити своє признання моральному авторитетови свого шляхотного союзника в той спосіб, що оставляють білому домови рішення про інтервенцію в Росії. Тепер виключений свільний крок держав союзних в Японію без порозуміння в Вільсоном. Французьке правительство, яке від часу відмови подорожних документів соціалістам займає рішучо негативне становище супроти большевицького режиму, який аламає договір (мию дуже признного поведіння большевиків супроти деяких французьких віритель), — могло-би без труднощі обміти провід цілої акції; керівничі того правительства ніколи не заявили, що вони мають щось спільного и большевиками.

Поанкаре, передаючи національний прапор чеському словачькому легіонові на французьким фронті величав героїську армію добровольців, яка в босищ України промстала собі шлях через Сибір, що для будучих істориків буде важнішою подією ніж „Алабас“, ще більш інтересною як відворот „десяти тисяч“.

Українці і львівський університет.

Львів 20. липня 1918.

Нам пишуть: На лікарським відділі львівського університету має бути заведений „питевус славіа“. Се значить, що прийяття впису на університет залежати ме від рішення окремої комісії. Комісія се не буде, як заповідають, руководити ся ніяким конфесійним чи національним оглядами; та не забудьмо, що членом її напевно не буде ніякий Українець, бож відділ лікарський не має професорів Українців. Яким огже апаратом проти української молодіжи буде в руках професорів-Поляків отсе-нове зарядження, сега супроти звісної їх „объективности“ до студентів Українців, широкое поясняти не треба. Додаймо ще, що недавні збори польських академиків звернулися в зазивом до польської молодіжи, щоби в будучім році заступало ся її як найбільше якраз на львівський університет, а зрозуміємо, що згадана комісія стане милохитя перед прикрою конечністю відкинути подання о впис якоїсь сільності Українців.

До ланцюга, що тажкими оковами стискає рамки образования нашої молодіжи в львівському університеті, прилучається таким чином ще одне звено. Про яке все діється по справедливості; Українці є ніби рівноправні з Поляками. На діліж вони стають в університеті чим раз більше радем „надзвичайних“ слухачів, якісь чужим леден толерованим елементом. Такі відносини відбиваються на образованню нашої молодіжи дуже діямаючо. Хочби тільки трохи сердечний контакт з професором, се для студента університету необхідна умова на якоїсь видатнійшій праці; заохота та порада, яку він одержати може сею дорогою, се

для него річ прямо неоцінена. Та при теперішних напружених відносинах студентова Українцєв сега ціждатися годі. З окрема на медичині пильний студент мати може надію, що одержить демонстратуру чи асистентуру, яка облекшить йому матеріальне існування, да дасть йому можливість спеціалізувати ся та поглибляти своє знання. Одначе від часу заострення українсько-польських відносин в університеті, Українці від сега зовсім виключені. Ми знаємо випадки, де професор поробив уже вступні кроки, щоби студента зробити своїм асистентом, та завернувся довідавшись, що має де діла з Українцем. Взагалі всі угоджені студії доступні лиш польським студентам, містий як Українцям приходиться лише зборати округи знання, яке аластиво не для них призначене. Що Поляки втратили тут уже всяку міру приличности, про те свідчить ярко спосіб, в який вони ставляться до теперішних проб Українців габілітуватися на університеті. Коли давнійше в подібних випадках заховували вони якусь „декорацию“, признавали Українцєв в принципі право габілітування, а шукали недомагань в його научних компетенціях, то днес не хочеть ся їм вже робити таких довгих церемоній. Заявляють (як се недавно мало місце), що з огляду на невиклярозані воєнні обогавини воїни Українців габілітувати не можуть. І се діється в той сам час, коли не оглядаючися на воєнні обставини Поляки габілітуються один за другим.

Коли так огже наша молодіж стрічається з боку польських професорів з виразною нехїгю або холодною байдужістю, тільки дуже

небогато ідейної відмоги дістаються їй також зі сторони нечисленних українських професорських сил, заступлених в львівській університеті. Деякі катедри зовсім порожні (Грушевського), а ніхто не подумав про заступництво, німі ніби діяльні, але в частині тільки про іоніа; заповіді даються виклади, з яких в дійсності тільки дуже мало „викадається“. Не хочемо нікого дуже мало „викадається“. Не хочемо нікого вчити, та прями такі, які перейшли уже в хронічний стан, як не як дуже невдалий. Річ прикра, що дві катедри української мови не вступили до цієї пори придбати собі ще й одного доцента, який мігби бодяй в частині вступити не присутного професора — а прецінь якраз тут випадки на переважане польського опору проти габілітації були найбільші, бо всеж дотичний професор Українець мавби рішучий голос, а обставини, що стос до них є ще послом, облекшиши його пороблене відповідних зходів. Стан абсолютної мертвоти, на якій станула теперішня наша літературна критика, це звище, яке тут має в головній мірі своє зерело.

З огляду причини молодіж, що послідними роками виходить з університету, це матеріал дуже лихо підготований до якої небудь суспільної роботи. Їх рівень освіти, їх здібність самостійної праці доволі низькі. А це відбивається зараз і на вихованню слідувачого покоління. Сумно сказати, що на пр. пересічний учитель гімназії Поляк ліпше підготований до свого заводу, як учитель Українець, і ще супроти цього і рівень освіти в гімназії у нас стає ще нижчий ніж у Поляків, мимо цілєї неопотрібної часто строгости, з якою деякі наші директори ведуть свої гімназії. Цікавих просимо, щоби порівняли під сям оглядом на пр. українську академічну гімназію з осьмою гімназією польською, провірили, кільки тут і там працює молодіж для науки і виховання під проводом професорів ще поза годинками приписаної науки, а вони побачать, о скільки ми стоїмо по заду. Але чи можна жадати від гімназійного учителя, щоби він впливав в учеників замилюване до праці і знання, коли він в університеті не найшов нікого, хто в нього силою влябави тоті річі і піддержував їх ще й опісля?

Тому то видається нам, що університетську справу не можна на розраду Полякам лишити й далі в стадії п'ялковитого занедбання. Передвиджено з гори заміт, що тепер важніші річі на порядку деннім і що днес пора недогідна, щоби посувати наперед університетську справу. То діло не в тім, щоби посувати її вперед, а в тім, щоби не терати принаймні сего, що вже придбано і не подавати ся звад. Послідні події на Україні повинні були навчити нас, як тяжко вдержати якусь інституцію, до яких не підготовано раніше відповідних людей, хочби навіть якась сила з гори покликати їх до існування. А в нас не лиш не підготовляються нові сили для будучого українського університету, а ще й ті, які вже існують, поволи, але поступно „губляться“. Одні знеохочені прикладом Рудницьких та Вергановських, яким перед їх габіліта-

цією сбіювано вскорі катедру, а які вже тепер обходять десятилітній ювілей безплатної доцентури не осолоджені навіть хочби тільки титулом надзвичайного професора, закинули зовсім наукову роботу, придалені роботою за хліб нагушний. Другі ждуть тільки відповідної пори і нагоди, щоби згодити свою габілітацію в котримсь в українських закордонних університетів. Знаємо, що Наукове Товариство ім. Шевченка ухвалило уже в двох випадках підмогу на сю ціль. І зовсім справедливо. Бо прецінь сі люди, коли не дається їм відповідних умовим научної праці звидіють і пропадуть для нашої науки. Та в перспективі креовання будучого українського університету у Львові факт се дуже невдалий. В ту саму пору, як пельска академічна молодіж звертає ся в заивом до своїх професорів, щоби не переносилися до Королівства, ми тратимо і сям нечисленних людей, яких хвилево ще маємо до розпорядности. Хваллячи повапні старання, якими наші закордонні брати видвигнули у себе на першій плян університетську справу, замітив дописуватель одного в наших дневників, що і ми опінаємо ся за університет, як прийде до сего відповідна пора. Коли б тільки, як що колись може прийде ся пора, де довелось нам робити в університету не храм науки, а якогось „asilum ignorantiae“ запханого недоуками, яке більше несе нам шкоди ніж користі.

Крайній час, щоби наші міродатні чинники пригладили собі університетську справу. Посторонному чоловікові тяжко поірити, щоби навіть така дрібна річ, як переперте якоїсь української габілітації у Львові переходило силу впливу наших політичних чинників. Там тут йде на про ніяку концесію, ніякий великий адебутек, а про річ нам законно забезпечену. Існують прецінь міністерства, в яких важна би заждати, щоби вони вглянули в польську господарку на львівській університеті. Існує правительство, в якого мож домагати ся сповнення зобовязань. А нехай буде, що такі заходи остали би без успіху. То бодяй був би з того сей хосен, що люде, яких в час поангажувалось в університетській справі, бачили-би, що за них прецінь хтось памятає, і не дивились би з таким огірченням, що їх молодіж та менче талановиті товариші Поляки один за другим і тепер навіть підчас війни габілітуються і дістають катедри, міжтім, як вони у Львові борються з такими обставинами життя вже й надію уську починають тратити, щоби їм довелось хоч під конец життя діждатися надзвичайної професури, чи хочби тільки мізерної чести — безплатного доцента.

В справі поділу Галичини.

Відень, 19. липня 1918.

Нинішні часописи доносять: Заява, яку вчора зложив голова кола польського п. Тертія, що не буде поділу Галичини, викликала

занепокоєне серед Українців, котрі звернули на те увагу, що п. Тертія в останніх днях відбув конференції з міністром гр. Буріяном. Наслідком сього відбулося нині кілька конференцій з президентом міністрів д-ром Зайдлером, головою буковинського українського клубу п. Васильком і президентом У. П. Р. оп. Петрушевичем і Євгеном Левицьким.

Державна Рада.

(Ткб.) Відень, 19. липня 1918.

В дальшій дебаті над бюджетовою провізорею говорив д-р Адольф Гресс про справу вживлення в Галичині і про відбудову, відтак обговорював останні події в Кркові, які були звернені в першій мірі проти жидівських купців. При сій нагоді прийшло до експезів в центрі міста, а поліція заховувалась пасивно.

Пос. Бернт обговорює відносини в північно західній Чехії.

Міністер д-р Паулз обговорює атровізаційні справи, проти яких знесенню розпорядків, виданих в часі війни в справі торгівлі середниками поживи, бо це спричинило би величезну дорожню. Вінни заповідає відвинути рації хліба.

Міністер Чаппі відповідає на запит в справі заховання наступних баталіонів в Галичині і зазначає, що в сій справі не одержав ще урядової реліції, однак заждає, що заряди строгі слідство. Відтак обговорює звісні події з 21. червня в Пільзні і з 7. червня в Парлубицях.

Пос. Яворський заводять причини опозиції Поляків і заявляє, що Поляки готові розпечатати переговори з Українцями. Поляки знають, що в їх інтересі є вдержати монархію, і тому апелюють до німецьких партій, аби вони не гнали Поляків до опозиції й тим самим не дали нагоди тріумфувати антанті в приведу неухвалення воєнних кредитів. Австро-польське поладження є для Австрії однією дорогою, коли вона не хоче втратити великодержавне становище. Гр Буріян, який є в такім неадекватним, заступає найкраще інтереси монархії і династії. Він переведе сю програму, коли крім Поляків підпоруть його Мадяри і німецькі партії.

Пос. Костя Левицький заявляє, що політичне положення не поправили остання промова президента міністрів, але радше воно ще погіршилося. Заява шефа правительства про німецький курс в Австрії є формальним виком ненімецьких народів в монархії. Всі з тинком Німців стоїмо сьогодні під важким завязом браку привязання до держави. Українська людина завше і у всіх великих кризах стояла вірно при Австрії. Німеччина показалась союзницею і чесним контрагентом, натмісць Австро-Угорщина до сєї вори ще не ратифікувала берестей-

Битва над Бугом перед 900 роками.

(22. липня 1018.)

Дня 22. липня 1918 минає рівно 900 (дев'яност) літ від першої історичної битви на ріці Бугу. Першою в сям розумінню, що вона перше названа й переказана нам докладніше історичними жерелами. І годі собі подумати більше підходячого ювілею сєї події як саме сьогодні. Перед чотирма і трьома роками Буг згадувався у безлічі воєнних повідомлень генеральних штабів: австро-угорського і німецького з одного, російського з другого боку, та ще й тепер не належить він до історичного інвентаря; справа ріки Буга ще сьогодні актуальна і нерозв'язана, а від дня 9. жовтого 1918 дуже пскуча й небезпечна: де має бути границя між двома, надяки воєнному генієві Германії воскресшими, державами — українською і польською? Над рікою Бугом билась дуже часто Українці в Поляки; і тутже, саме в Бересті, мирились вони звичайно. Останній берестейський мир був завком української перемоги: українсько-польська державна межа має бути проведена на вододілі Буга і Вепра. Чи вдасть ся Українцям удержати сєї здобуток? — питає ся сьогодні не без журн, розумючи, що тут у три шось далеко більше як політична принадлежність кількох тисяч кв. км. Значить — битва на Бугу ще не скінчена, вона ведеться далі до остаточного порішення.

І в р. 1018 рідналося йа Бузі недалеко Берестя шось більше як само питання, кому має належати Забуже (т. зв. Червеські городи), тільки який шляхом має йти дальший політичний розвиток східної Європи. В сям саме головна історична аналогія між обом моментам, віддаленими 30 людськими поколіннями. Потім обі сцени богато відрізняються поміж собою. Та потребуємо уявити собі політичну ситуацію в перед дев'ять віків.

Дня 15. липня 1015 р. умер в Києві володар східної Європи, руський князь Володимир В. Умер доволі несподівано, не розпорядивши зовсім, яке має бути відношення його численних (12-ти від 6-ти жінок!) синів до держави. Звісно, що в ранніх середніх віках справа наслідства була найважнішим і найтруднішим державно-правним питанням, задля якого пролилися цілі ріки крові, через яке одні держави розпадались і гинули, інші повставали і поширялись, доки життя не принесло емпіричним шляхом розв'язки у формі виборности монархів або наслідства по первородству. Трудність лежала головне в сям, що на праго панування в державі дивились тоді як на приватне право, а на державу як добро цілого пануючого роду. Колиж дуже ране відчуте вехоту до механічного поділу держави, ратовано цілість її або сям, ще князь за життя іменував свого наслідника, або правом чергового старшинства т. зв. сеніорату. Та так було лиш в теорії, на діліж справа звичайно ршлялася силою, у формі відповідної духови часу і культурному розвитку громадянства: як ще слабший або небитий противник не стався утекою в чужі краї, то тратив щонайменше очі (сліпий монарх — се шось неможливе в тих часах!), звичайно життя. Одним словом: віж був доповнення і керектором недостаточного в'язя. Сам Володимир уживав був його з успіхом проти брата Ярополка і рідича Рогволода, подібно як робили тодішні князі польської, чеської, угорської й ин., однак певно не бжав собі, щоби його сини вступали у ті самі сліди. Пізніше говорено, що він хотів іменувати князем всі Русь одного з наймолодших, вже по хрещенню уріджених синів, а саме Бориса, який дістав був від батька в управу Ростою над Волгою, однак смерть прийшла скірше, заки міг перевести сєї (будьшобуд) дуже невдалий) намір у діло.

У хвилі смерті Володимира був найстарший з живих ще синів його Святослав у Києві

і маючи деяких прихильників серед княжої дружини, сів на батьківській столі. Він одержав був від батька турльську волость (Пелісе), оженився в дочкою польського Болеслава Хороброго, та 1013 р. попав у якийсь конфлікт із батьком (мабуть незадоволеній волостю хотів поширати її на цілу західну Україну а може й Київ), за се був узятий разом із жінкою і єпископом Німцем Райберном, однак за інтервенцією Болеслава — мабуть не зовсім неарчасного до діла — наступила між ними новорозмова згола. Сей бунт був вимірний і против молодших братів, тому то між ними відляксь зараз опозиції претва у князя Святослава в Києві. Та сей ділав швидко. Ще заки противники могли порозумітися з собою, убили Святославів посілаки Бориса, Гліба муромського і Святослава деревського (Легенда), що сєї останній убитий у Свільських горах, без історичної вартости, окрім факту, що він агнує утикаючи на Угоршину).

Та найтяжший противник снів в Мокгороді, Ярослав. Він також був забунтував против батька (смерть постигла Володимира серед обопільних приготувань до війни) і був не менше амбітний і безоглядний як Святослав. На вість про події на Україні він обернувся до Новгородян за підмогою. Вже тоді означила ся різниця плеїнна невагість півночі до півдня, Московщини до України. Новгородці розуміли, що ршляється питання єдности всієї руської держави, яка ім в економічних мотивах лежала дуже на серці, і хоч саме тоді терпіли від Ярославських жорстокостей, підперли його дуже енергічно і взагалі давали імпітативу і вели вперед у дальшій боротьбі. Маючи поміч Новгород і спровадиши нові варязькі полки з моря, відкинув Ярослав проект порозуміння із Святославом і ршнів ввсюле 1016 р. до України. Момент був для Ярослава дуже корисний. Тесть Святослава, польський князь Болеслав, був тоді у війні із своїм денним аверши-

— Оригінальну драму на 4 великі дії п. 8. —
„Будія-Жінка з Сольвінґгольм“

з Марією Кармі в головній ролі і актуальне:
Подорож цесарської пари до Царгороду
 — висвітлює тепер з великим powodzeniem —

Кіно „КОПЕРНИК“
 вул. Коперниківська

сема паде бо не може без „нього“ жити. На сім тлі основана драма в одній із найзнаменитіших артисток, Марією Кармі, в головній ролі, яку висвітлює тепер з великим успіхом кіно Коперник. На прикід гарній настрій відноситься чудова музика, примісна до акції драми. Програму головна актуальна: „Подорож цесарської пари до Царгороду“, і кінчить весела комедія.
 XXX

Конкурс. В повітовім Товаристві ошадности і позичок „Праца“ в Бучачі відена госада діловодца начальника канцелярії. Зголошена разом з подавом кваліфікацій, відношенням до служби військової і вимогами що до оплати слати до 15. серпня с. р. на руки Дирекції.
 Від Надзираючої Ради Товариства „Праца“ в Бучачі. — о. В. Збудовський, голова. О. Сієк секретар.
 103 2—3

Субскрибуйте акції Українського Банку!

Український Банк оснуеть ся акційним капіталом трох мільонів корон, розділений на 7.500 акцій, кожда акція по 400 корон.

Головним завданням „Українського Банку“ є: 1) придбання селянської населеної землі, лісів і пасовищ дорогою парцеляції більших земельних посідацій і взагалі піднесення рілньничого господарства, та 2) поширення промислу у всіх його галузях, подвигнене господарсько промислових підприємств та торгівлі.

Акції „Українського Банку“ приносять посідачеві дохід у виді дивіденди. Акції є корисною і безпечною льяокацією капіталу; їх можна продати або дістати на їх застав позичку. Для кредитових товариств і заробковогосподарських стоваришень акції є дуже догідним способом льяокації резервових фондів.

Посідаче нятьох акцій „Українського Банку“ дає посідачеві голос на загальних зборах акціонерів (членів Банку). Акціонери, що посідають менше ніж п'ять акцій, можуть лучити ся між собою для установадення спільного повноласних до участі в загальних зборах акціонерів.

Хто хоче стати членом „Українського Банку“, нехай негайно перешле правильно виловнене зголошене і відповідну квоту, а се по 400 корон за акцію, а крім того на безпосередню належитість по 4 кор. і на кошті конфекції по 4 кор., разом проте за кожда акцію по 408 корон на адресу: Товариство взаїмного кредиту „Дністер“ у Львові, ул. Руська ч. 20, вкладкова книжка ч. 11.200.

Повний проспект, зголошене і почтові складанки висилають ся на жадане. 1031

Комітет основателів „Українського Банку“.

НАДІСЛАНЕ.

Д-р СТЕФАН БРИКОВИЧ
 відчинив 1238 26—30
 адвкатувську канцелярію в Тернополі.

АДВОКАТ Др. Роман Курбас
 відновив свою адвокатувську канцелярію в Борщеві і веде її даліше в домі пок. ч. ра Дорундяка.
 123 1—7

ОГОЛОШЕННЯ.

ЖИЛІСТУЄ
 1 т. в. вострать собі кожда сам на нове спеціальне апартамент „Sollers“, ціна К 350, паре сарціями К 50 на провіцію на номер, ванн. К 1— на порто. Sollers, найбільш вистра до Жилісти і т. в. К гуаан. Перфумерія С. ФЕДЕР, Львів, Сикстуська 7.
 496 в 118—3

Ивандр кіт 33, на ставовську р. д. в. м. в браку вдовоности кім своєю льяож: осперіація в памію або льяож відомого жуку в лізі м. тражовідній. Річ траїтує ся за сері. На льяожі не вхадити ся. Посаг або льяож вистага — Лиса і оголошеня проши слати на Іван Бохдр в Казиску ділґієї коло Rozwadowa, в. Савеш.
 131 1—2

В товмацькім повіті можіт набути дуж: д. о. брі гуага і сівожаги в довальній скількості. Зголошувати ся в канцелярії в р. Івана Місуха в Товмаці. 131 1—5

НОВІ ЛЬОСИ Австрійського Червоного Хреста поручаю на готівку, раво в податком і портом за 44 К (у Львові 43 К 20 сот.). Льоси ті мають річно 4 тисаці і вінадесять голлових дігранх. На салату поручаю 5 льосів раво по 240 К в 36-ех ратах по 7 К 50 сот. Перша рата 12 К, дальші по 7 К 50 сот. Право гри почінає ся в впадчовім першій раті.
Дім Банковий ШІЦ І ХАСО
 IX. 38—100 у Львові, пл. Марійська ч. 7.

Державний маніпуляційний урядник — судовик, вдовєть в дітїах, дубєє ситуацій, наліжєє вносити в судово чи павісію середніх діт в цілх матримоніальних. Зголошеня прошу слати під „Вячність“, Устриє до лїтїаї.
 107 5—5

Красвий Союз для збуту худоби у Львові
 вул. Оссолінських ч. 15.

потребує сейчас кореспондента, машиністки, яка вправно пише на машині „Mercedes“ українським і латинським письмом і три сили бюрові до бухгалтерії і маніпуляції. Власторучно писані подана петенція приймає Дирекція кождого дня до 12. год. рано. 113 4-2

Дахівкарні також **цегольні** проєктєє і висилає пляни та машини Інж. Я. Вілцьковський, Львів, вул. Новий Світ 20. 107 2—10

Ручні млинки до меленя збіна.

мелять грубо і дуже мідко зерно всякого рода. Цілком поєдинчі, однак дуже трезалі, майже не до змїнення, з плїгачи до змїнюваня. Ціна млинків без підставки а розгоновім колесом ваги 12 кг. 140 К, з корбою ваги 7 кг. 120 К. Висилка лосо Відень за надісланем 20 К. Задажок і рєшта за посліплатою доставляє E. Wolf, Wien II. Obarmillerstrasse 17. Застулякїа прощує ся. 07

Нова українська часопись німецькою мовою у Відні!!

У Відні виходить нова українська часопись на місяцькій мові:

„UKRAINISCHE BLÄTTER“

ли асоукраїнський баз-партийний орган.
 Часопись має на меті заступати інтереси незалежної Української Держави перед публічною думкою Австро-Угорщини й Німеччини, а рівнож і інтереси австро-угорських Українців. До співробітництва запрошено найвизначніших українських і німецьких публіцистів. „Ukrainische Blätter“ виходять вісім разів на місяць в накладі 8—10.000 примірників. Часопись має власних кореспондентів в Києві, в Харкові, Одесі, Львові, Чернівцях, Берліні і Монахії. Видавом і відповідальним редактором названої часописки являється п. редактор тажнезника „Ukrainische Korrespondenz“ Володимир Калижович. Умови передплати такі: річно 18 К, піврічно 10 К, чвертьрічно 6 К.
 Адміністрація просить послішити з заміслєнями, щоби видання було усгалити наклад. Адреса Wien VIII. Albertgasse 26/13 und 18. 128.

Без операції

радикальна поміч для найбільш застарілих і найнебезпечніших терпінь препуклин.
 Посшу домагаєтися ново-видного проспекту, даром і оплатно від спеціаліста ц. к. патент. бандажів і пропуканих М. Фрайліха, Львів, Городецька ч. 35 у власній домі.

Поважаний Пана М. Фрайліх!
 Вяжаю собі за обявою: висказата Вам мою найсердечнішу подяку. Від ряду діт терпін я на пропукляку, на яку ніде не міг я ваяти помічи. В роуації піддає ся я операції, але без успіху. Дочєрва від часу, коли Ви ваяли мене у свої руни, Вяльма поважаний Пана, та ваяюкала мені ваш бандаж, почуваю себе члївним адорним, що у 73-літнього старця в подяку ділїаю.
 Дякуючи ще раз Вам, Поважаний Пана М. Фрайліх, не сонїєте і уміає лїченя, пишусь
 в поважаний Іван Нован,
 XXIII. директор Заведєня убогих у Львові.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Спілки господарсько-торговельної в Самборі відбудуться дня 8. серпня 1918 року о годині 11. в браку квіплєтї о годині 12-тїї перед льяожом в коінчатах Сілки ві слїду о ним першїах днєвнїах:

1. Відчитанє протоколу з послїдних Загальних Зборів.
  2. Звіт Дирекції в діяльності, провадженє бандажу з ваякшенє рахункових за рік амп. ніст лїаційний 1917/1918.
  3. Звіт комісії ревізійної і висєсенє на уаїтїах Дирекції абсолюторії.
  4. Змїна §§. 15. і 24. статута Сілки.
  5. Вибір одного члена Ради Надзїрної.
  6. Розділ засків Сілки після анєсенє Радї Надзїрної.
  7. Висєсенє і вапїтїа.
- 129 1—1 РАДА НАДЗІРНА.

Надзвичайні Загальні Збори

господарської Сілки для збуту худоби

Стоваришення зарєстр. з обяєженю поручєнє в Борщеві

відбудуться в неділю дня 28. липня 1918. о годині 4. пополудни в коінчатах Повітового Товариства кредитового Руського „Народного Дому“ в Борщеві в таким порядком днєвнїах:
 1. Отворєнє Зборів.
 2. Вибір сімох членів Надзираючої Ради.
 3. Вибір і вагверженє трох членів Управлєнє.
 4. Внески членів.
 В разі, коїбї в означеній годині не було на Збори достаточне число членів, котрі присуїтаєтє є ваянєтєна статутом для коїаїтїа петрїбногю до важности рішенє зборів, ваябудуться Збори в тім самїм днї і в там самїм порядком днєвнїах о годині 5. по пополуднїа огляду на число присуїтних членів.
 Борщів 18. липня 1918.
 130 1—1 РАДА НАДЗИРАЮЧА.

Важне для господарів і господарських спілок

Смазовило

до возів, першої якості, укїзанє австрійським і німецьким військом продаєтє ся вагонами.
 Зголошенє під „Смазуй“ до адміністрації „Дїла“.
 2—3

Спєвїзїши військовї обовязки повернує я і знова обява я олії

Завлад фотографічний
 при вул. Академічній 18. партер
 Рівночасно повідомлю, що маючі в посїданю великі запаси передвоенних матеріалів, буду в змозї виконувати трезалі фотографії по дешєвїх цінах.
 Микола Лїсса
 ц. і к. надв. фотограф у Львові
 лишець вул. Академічна 18.
 65 5—6

Нова книжка:

Техніка у озїтовій війні.
 Популярний опис рілних военних апаратів сукопїтїа морських. — Навіаєє ЮРІЙ ЛЕВІЦЬКІЙ.
 Богато сїлїах рисунків. — В книжці говоритє ся ваякшенє про: дваяліт, скрапїт, пушкї, гаубїаї, коадрї, танкї, авіаційні, потяги, кораблі, кружїаки, дрїаїаїаї, лїаїаїаї, човни, бездротїаї телеграф, турбїаи, мотори турбїаїаї.
 Цїна К 2-80, на порто льяожїаїаї треба 10 сот., на льяожїаїаїаї 40 сот. Висилка лїаїаїаї за готівку вагверєна прїаїаїаї.
 Канцелярія Тов. „Прєсїаїаї“ Львів, Ринек ч. 10.
 1—4